

Pardans kräver två personer. Två individer med ett gemensamt mål – att ha roligt tillsammans till musik.

Lunds dansklubb Gåsastegets klubbtidning Gåsabladet kommer ut flera gånger per år

FRÅN REDAKTÖRENS HORISONT, TANKAR OM DANS:

Vilken danssommare det har varit, jag har aldrig buggat och foxat så mycket, ja t.o.m kizombat lite. Mest i stadsparken, på ribban och på amfiteatern i Lomma. Final med Malmöfestivalen där man kan dansa till topporkestrar varje kväll. Det känns som en dansbandsvecka, trots att jag aldrig varit på någon; Lätt att komma till, bo hemma, dans med trevliga och duktiga dansare, helt fantastiskt.

Det var här på dansbanan sent på sista kvällen, jag fick en form av uppenbarelse. Perikles spelar underhållande, härlig dansmusik, men det blir allt svårare att röra sig på det stora dansgolvet, utrymmet krymper allt mer och till slut blir det nästan omöjligt att dansa. Trots många yngre och glada människor runt omkring, börjar en obehagskänsla växa fram. De som omringat oss och hindrar våra steg, de dansar inte, de bara står stilla och njuter av musiken, kanske vaggar lite men de tar inga danssteg. Tanken smyger sig på mig och blir snarare till ett illavarslande omen "Är detta framtiden för oss dansare som jag redan nu är delaktig i, en krympande skara av dansare som trängs undan av de som inte dansar". Bizzara och hemska tankar, när jag några dagar senare i flödet träffas av en krönika av Tony Irwing, då blev det genast lite klarare, läs den nedan. Tony är en klok och erfaren dansare med lång erfarenhet av både tävling och utläring. Han har många intressanta tankar om hur det kan förändras och Gåsabladet kommer att hämta mer av hans krönikor även i kommande blad.

En annan reflektion jag gjort på Malmöfestivalen under många år, är att om man bortser från alla dansare från dansföreningar, så är det inte så många malmöbor/besökare som hittar till dansbanan trots att det är topporkestrar. Dansintresset verkar tyvärr inte stå så högt i kurs.

Höstterminen är igång och Gåsasteget frestar med många kurser och socialdanser, som vanligt är jag lätt övertalad och dansen bara fortsätter, mitt omen från i somras är nästan borta men dyker upp och skaver emellanåt. Positivt att Granbackens nya ägare fortsätter med danser efter renoveringen och att det även blir dans på lördagar i Torna Hällestad på Boklunden.

Tisdagsdansen är alltid kul, glädjande många nya dansare i skiftande åldrar och fördelningen förare/följare är jämnare. Gäst DJ är trevligt, spännande och utmanande.

Festkommittén ordnar alltid roliga fester, höstfest med Callinas och det får inte missas. Gåsastegets Eventkalender erbjuder många danstillfällen och jag vill gärna fortsätta känna mig lycklig i min hobby så länge det ger så mycket glädje, motion och gemenskap.

Callinaz är ett ungt dansband från nordvästra Skåne. Musiken som spelas är en mix av swing, rock'n'roll, pop och rockabilly. Detta i ett sound som inspireras av 50, 60-talet och dagens populärmusik. Callinaz började 2010. Carolina, då 19 år startade upp bandet som nu spelar på heltid. I 2014 års upplaga av Guldklaven fick de Sveriges Radiopris för årets uppstickarband. 2022 fick de priset "Årets innovation". Bandet består av Carolina, en varmhjärtad tjej med lika varm röst som vågat skapa verklighet ur flickdrömmar. Sjunger och spelar fler instrument på egen hand än vad ett band vanligtvis innehåller. Andreas: Trummor och sång. Mikael: Bas och sång, spelade tidigare rockabilly i olika konstellationer främst med Greasy Torpedos. Jonas: Gitarr, lapsteel, klaviatur och sång. Herman: Gitarr, sång och munspel. På Spotify finns alla deras skivor.

Tony Irving: HUR LÄNGE ÄR MAN EGENTLIGEN NYBÖRJARE?

8 augusti 2026. Artikeln är hämtad från Dansbandsnytt.

Jag hör ofta människor säga: "Jag lärde mig dansa hemma av mamma och pappa." Och vet ni? Under många år var det precis så de flesta lärde sig. För generationerna som växte upp under 1940-, 50- och delar av 60-talet var dans en självklar del av livet. Man dansade hemma, på logar, i folkparker och på familjefester. Föräldrar lärde sina barn, äldre syskon lärde de yngre och vänner lärde varandra. Dans var inte en aktivitet – den var en del av vår kultur.

Men samhället förändrades. För varje generation har färre vuxit upp i hem där dans är en naturlig del av vardagen. När föräldrarna inte längre dansar blir det också svårare att föra traditionen vidare.

Dans i skolan – en stor samhällsfråga. Samtidigt förändrades skolan. Jag vet att många har olika uppfattningar, men jag saknar den tid då pardans var en självklar del av

undervisningen. Inte för att alla skulle bli dansare, utan för att dans lärde oss så mycket mer än steg.

Vi lärde oss respekt. Vi lärde oss att samarbeta. Vi lärde oss att möta en annan människa. Vi lärde oss att kommunicera utan ord. Vi lärde oss vett, etikett och socialt samspel. När den delen av undervisningen successivt försvann tappade många barn sin första naturliga kontakt med dans. Det är en större samhällsfråga än vad många inser, men den diskussionen får vi ta en annan gång.

Resultatet är att danskurser i dag har blivit den naturliga vägen in i dansen. Och det är egentligen fantastiskt. **Många fantastiska instruktörer – och motsatsen.** Tusentals människor hittar varje år glädjen, gemenskapen och rörelsen genom dansskolor, föreningar och privata aktörer. Det ska vi vara glada för. Men med möjligheterna följer också ett ansvar. I Sverige kan vem som helst starta ett företag, kalla sig dansinstruktör och börja undervisa. Det finns inga formella krav på utbildning eller pedagogisk kompetens.

Det betyder inte att alla är dåliga – tvärtom. Jag känner många fantastiska instruktörer. Människor som utbildar sig kontinuerligt, utvecklar sin pedagogik och brinner för sina elever. De är ovärderliga för svensk dans. Men jag ser också motsatsen. Koncept får nya namn. Nya dansformer marknadsförs. Turer lånas från olika stilar och sätts samman till något "eget". Inte alltid för att utveckla dansen, utan ibland för att skapa nästa kurs, nästa nivå och nästa intäkt.

Hur länge är man nybörjare? Missförstå mig inte. Jag har levt på dans sedan 1980-talet. Jag har absolut inget emot att människor tjänar pengar på sitt yrke. Men att undervisa är ett ansvar. Det handlar om att ge människor kunskap som de ska bära med sig resten av livet. Och då måste vi våga ställa några enkla frågor.

Hur länge är man egentligen nybörjare? Ett år? Tre år? Fem år?

Eller är "nybörjare" ibland bara ett sätt att sälja ännu en kurs? Finns det en tydlig utbildningsplan där varje nivå bygger vidare på den förra? Finns det mål för elevernas utveckling? Finns det en pedagogisk tanke? Eller handlar verksamheten mest om att fylla nästa kursstart?

Ifrågasätt din danskurs. Om du funderar på att börja dansa vill jag ge några råd. Fråga om verksamheten är ansluten till en organisation som utbildar ledare och tränare. Fråga vilken utbildning instruktören själv har. En bra lärare bör alltid ha kunskap på en högre nivå än den som undervisas.

Titta på hur instruktören själv dansar. Men framför allt – titta på eleverna. Hur ser de ut efter ett eller två år? Är det så du själv vill kunna dansa? Det är elevernas utveckling som berättar mest om kvaliteten.

Fundera också på miljön runt verksamheten. Är man nyfiken på omvärlden? Fortbildar man sig? Samarbetar man med andra? Eller bygger man en liten sluten värld där ingen ifrågasätter och ingen utvecklas?

De bästa instruktörerna jag känner är också de mest ödmjuka. De fortsätter själva att ta lektioner. De fortsätter att gå utbildningar. De fortsätter att utvecklas. För den dag en lärare tror sig vara färdigutbildad har utvecklingen redan stannat.

Kursverksamhet vs. framtidens dans. I slutändan handlar det inte om vilken dansstil vi väljer. Det handlar inte om vilket namn vi sätter på kursen. Det handlar om kvalitet. Om ansvar. Om att skapa människor som vågar bjuda upp, dansa med olika partners, förstå musik, utvecklas och framför allt känna glädje i dansen.

Den bästa dansläraren är inte den som säljer flest kurser. Inte den som har störst marknadsföring. Inte den som hittar på flest nya namn. Den bästa dansläraren är den vars elever fortsätter att utvecklas – år efter år. För det är skillnaden mellan att bedriva kursverksamhet och att bygga framtidens dans. Och det är framtidens dans vi borde prata betydligt mer om. /TONY IRVING, KRÖNIKÖR

Redaktörens kommentar: Som jag ser det, Gåsasteget tar sitt ansvar och kan besvara det mesta positivt.

Har du synpunkter eller något att berätta – skriv till Gåsabladet redaktor@gasasteget.se

Fortsätt dansa! Hoppas vi ses på ett dansgolv någonstans!

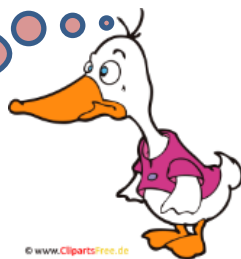
// Thomas P.S. Har lyckan nått dig – släpp den inte!

Hur går det?

-Dansar på Gåsasteget, träffar många nya gäss och vill gärna umgås.

QR-Kod direkt till Gåsabladet

© www.ClipartsFree.de

Alla som på något sätt engagerar sig bör få medlemmarnas uppskattning och stöd.